

Մելանիա Աբովյան (ԱՄՆ)
(երգչուհի-ազգագրագետ)

❖ Փիլիսոփայությունը մի բան է, որ պետք է կյանքիցդ ավել սիրես....

❖ Փիլիսոփայությունը հոգու հայելին է: Ներքին հոգեկան խառնաշփոթը հարդարելու համար, հայելի է հարկավոր, այդ հայելին՝ փիլիսոփայությունն է:

❖ Փիլիսոփայի մտքի թռիչքը այնքան գորավոր ու լայնածիր է, որ կարող է շոշափել տիեզերքի փեշերը...

❖ Միջակներին գովաբանելը հեշտ է, նրանք դրա կարիքը շատ ունեն: Մեծերին է դժվար գովեստի խոսքեր ասել, նախ որ նրանք դրա կարիքը չունեն, երկրորդ՝ նրանց մեծությանը համապատասխան խոսքեր պետք է գտնել:

Մեծ մարդը՝ իր ծնունդով ու գոյությամբ է մեծ. գովեստի խոսքերը կտկարացնեն նրա վեհությունն ու ամբողջականությունը:

❖ Մեծ մարդը, առանց մեծացնող խոսքերի էլ՝ «Մեծ» է:

❖ Լռելը մեծերին է հատուկ: Փոքր մարդիկ չեն կարող լռել:

Կամ՝ մեծը իմանալուց է լռում, փոքրը՝ չիմանալուց:

❖ Սովորիր՝ ո՛չ ասել...

Ասա ո՛չ, ոչը՝ նշանակում է ո՛չ...

Մեկը, եթե քեզնից ոչ չլսի, կսկսի շահագործել ու ճնշել քեզ:

❖ Անցյալը չես կարող կրկնել, և հարկավոր էլ չէ...

❖ Բնությունն ու տիեզերքը ժամանակ չունեն:

Մարդն է ժամանակի վրա ժամանակ կարգել:

❖ Այնքան ժամանակ, երբ խոսքը դեռ չես ասել, նա քո բանտարկյալն է:

Բայց երբ արդեն ասել ես, դու կդառնաս նրա գերին:

Բնաստունը ասել է՝

«Ես հաճախ գղջացել եմ որևէ բան ասելուս համար, բայց հազվադեպ եմ ցավել լռած լինելուս համար»:

❖ Մեռնողներին պետք չէ՝ խղճալ: Խղճացեք չճնվածներին, որոնք մեռնելու չարժանացան:

❖ Փիլիսոփա լինել չի նշանակում վերացական գաղափարներ ունենալ, կամ որևէ դպրոց, կամ ուսմունք հիմնել: Այլ կյանքի չափ սիրելն է իմաստություն, որի սկզբունքները՝ պարզ, անկախ, վեհանձն, ինքնավստահ կյանք ունենալն է:

❖ Փիլիսոփայությունը՝ սերն է դեպի ճշմարտությունը, ազատությունը, գեղեցիկը...

❖ Երբ սովորականից դուրս ծնունդ ես, ներաշխարհի մշտապես գործողության մեջ է, և հրաբխի օջախի պես անընդհատ եփվում է, ու քեզ անհանգստություն պատճառում: Այդտեղ է, որ ուղեղդ ու զգացմունքդ՝ սկսում են համագործակցել:

Եվ, վա՛յ այն վայրկյանի եկած մտքին, որ գրի չառար, կփախչի անվերադարձ:

Թերևս ժամանակ անց կգա մի ուրիշ միտք, ուրիշ խմորմամբ... և այսպես շարունակ...

Գրի առ եկած միտքը, ազատվիր մտային չարչարանքից, և հարդարվիր ներքնապես...

❖ Սովորիր ոչ ասել, և ոչը՝ երբ ասել:

Ո՛չ ասելու ճիշտ ժամանակը խիստ կարևոր է:

❖ Մեծ անհատականությունները, մեծ մարդիկ՝ ունենում են նաև մեծ սխալներ ու թերություններ: Բայց ունենում են մեծ, բարձր ոգի ու վեհանձն նկարագիր:

Անկեղծորեն և բարեմիտ՝ լայն բացում են իրենց բարձր ներաշխարհը, որից չարաչար օգտվում և շահարկում են՝ փոքր հոգիները, խեղճ մարդիկ:

- ❖ Երբ դու լուռ ես քո կարծիքների ու ցանկությունների մեջ, և մեկ ուրիշն է որոշում, թե դու ինչ ես ցանկանում, կամ մտածում՝ տեղի է ունենում դանդաղ քայքայում, և վեր է ածվում հիվանդության՝ հոգեկան և ֆիզիկական:

Մարդ արարածին անհրաժեշտ է թե՛ ներքին, թե՛ արտաքին ազատություն...

- ❖ Դիմացինին լսելու ժամանակ է, որ նոր բան ես սովորում. երբ դու՝ ես խոսում՝ ասում ես այն, ինչ գիտես...

- ❖ «Ժամանակը» ամենաթանկ նվերն է, որ մարդիկ կարող են նվիրել իրար:

- ❖ Ամեն մի փիլիսոփայություն սկսվում է զարմանքից...

Նրա զարգացումը հետազոտությունն է... վերջը չիմացությունը...

- ❖ Եթե ինչ որ մեկը քեզ սիրում է իր համար՝ դրա անունը սեր չէ...

- ❖ Մեր սխալները մեր եղունգների նման են:

Երբեմն-երբեմն կտրում ենք, բայց նրանք նորից աճում են:

- ❖ Տարիքի տված իմաստությունը՝ կյանքը ավելի գեղեցիկ է դարձնում, ու կատարյալ ճշմարտությունը քեզ ավելի հասանելի է դառնում:

Նարեկ Կիրակոսյան
Ծնվել է 1987թվ. Երևանում:
2003-2008 թվ. սովորել և է
գերագանցությամբ ավարտել
Խ. Աբովյանի անվ. մանկավարժական
համալսարանի բանասիրական
ֆակուլտետը)

Ֆենոմեն է *բառը*՝ ձուլված մտասկզբունքներից, Լուսաթաթախ Հարմոնիայի էլեկտրական պաթոսից, որ հեղվում է *մթագնումների պատարագից*՝ վերածվելով Արտաբերման շարականի:

Բառի ոգին տիեզերական լիցքն է, էներգիայի պահպանման օրենքը:

Բառը լիցքավորվում է *երկունքի քվանտային մասնիկներից*՝ բոցվելով մթնոլորտում հոգեվիճակների:

Բացարձակ է բառը: Առինքնող, վեհաշուք: Իր մեջ կրում է վերացականն ու զգացականը: Նրա մետաֆիզիկական *էությունն է*: Բառը Ժամանակի ու Տարածության սինթեզ է՝ թրծված իմպուլսներից, որ կլանում է Մտավարժանքների Ալքիմիան: Երևույթի բանագանցական խտացումն է *բառը*, որ ներաշխարհում կուտակված հոգեբանական մետամորֆոզները փոխադրում է արտաքին ոլորտ:

Բառը մտացարկումների նախահիմքն է՝ հայելային արտացոլքով *զգացականը* վերացարկում է Տարածական ոլորտ:

Միստիկական պաթոսով անձրևում է Աղջամուղջը Արքայության:

Գանգատուփում կուտակվում է ապագա Բառը, տեսարանը, որ

ձեռքում է ձգողական ուժը՝ բախվելով իրականության եզրերին:

Բառն աներևակայելի և անբացատրելի հավատամքով հասունանում է, վայրկյանական դողերոցքով տեմպ տալիս անրջանքներին, որոնք անգիտակից ուժով թելադրվում են երագում: Ֆիլմի պես տեսնում ես բառաբարդումների շիկացումից ծնվող տեսարանը: Կախարդիչ տենդը մղում է քեզ ուրիշ տարածաչափական հորիզոններ՝ դեպի Քառսի Սիմֆոնիա և Լուսաժայթքում: Բառն այն բանալին է, որով բացում ես Տարասպարեզ Ոլորտների բաժանարար դուռը: Նրանով անցնում ես սահմանը *նուրբ գծի*, որ զատում է Զգայական տարածությունը Առասպելականից, Ճշմարտությունը՝ Ֆանտազիայից, ուր Կամային է միտքը:

Նրա գիտակցման բանաձևը գալակտիկաների անսահմանությունն է, գունապնակը՝ Աստղալից Խորանը Տիեզերքի:

Զգացածո, ապրվածո հաղորդելու համար պետք է կեղևազրկել *բառը* Մերկ Ներվի պես, որով կպրկես Քնարիդ լարերը՝ ամեն հպումից քամելով *մուսանների այգաբացից արեգակի ոսկին*: Բառը մեխվում է քունքիս մեջ:

Մտացոլքը պրկում է միտքս՝ նետելով *տիեզերական ալքիմիայի* ալեբախության ոլորտները :

Անգոր եմ հակասող իմպուլսների բախումից ժայթքում է *բառը*. անգիտակցվող, թելադրվող *բառը*, որ տարածության մեջ դառնում է *կշիռ* և զրնգում է *ժամանակից* դուրս:

Բառն աստվածային Մորմոք է, առինքնող, Խենթացնող *հրեշ*:

Աստվածային է բառը, աննյութեղեն, դյուրիշ, որն օծում է մեհյանը պոեզիայի: